

BREAK ON THROUGH ΞΕΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ-ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

**ΚΑΛΕΣΜΑ: »Μ31«, »BLOCKUPY« ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ**

Η κρίση των subprimes(ενυπόθηκα δάνεια υψηλού κινδύνου) , η κρίση της πίστωσης, η κρίση του πετρελαίου, η οικονομική κρίση, η κρίση του Ευρώ, η κρίση του χρέους, η ελληνική κρίση, η ιρλανδική κρίση, η πορτογαλική κρίση... Η κοινωνική κρίση, η κρίση της μετανάστευσης, η στεγαστική κρίση... Στην ουσία υπάρχει μία μόνο κρίση. Ο Καπιταλισμός Είναι η Κρίση, ένας τρόπος χειρισμού του κόσμου...

Η ανασφάλεια είναι κανόνας: προσωρινή Εργασία, χαμηλοί μισθοί και ανεργία για όλους! Όχι πια αρχαϊσμοί όπως η κοινωνική ασφάλεια, η ασφάλεια υγείας και οι συντάξεις. Η πρόοδος έρχεται. Ξεκίνησε ήδη στον νότιο κόσμο στους καιρούς της αποικιοκρατίας και στις μέρες μας απλώνεται κάθε χρόνο όλο και πιο βόρεια...

Οι περιφράξεις, οι στολές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Ευρώπης-φρουρίου ταπεινώνουν, αποκλείουν και διώκουν χιλιάδες γυναίκες, άνδρες και παιδιά. Ο ρατσισμός δεν κρύβεται πια. Έχει γίνει δημόσια και κερδοφόρα επιχείρηση ή ακόμα και εθνικό σπορ μερικές φορές. Μπάτσοι και στρατός είναι στους δρόμους, με τα όπλα τους, τις κάμερες και τα ελικόπτερα τους. Ο έλεγχος βρίσκεται παντού: στα chip των ταυτοτήτων και σε φάκελο DNA για τους πιο τυχερούς. Χρησιμοποιούνται τρομονόμοι για να νομιμοποιήσουν την εντεινόμενη καταστολή. Οι αντιστάσεις δεν πρέπει να μεγαλώσουν.

Τα ΜΜΕ κρατούν τα μάτια μακριά-όσο μπορούν- από το καζάνι που ετοιμάζεται να εκραγεί. Παιχνίδια, shows, όνειρα και παιχνίδια ξανά. Συνταρακτικά νέα: “Οι διαδηλώσεις είναι αποτέλεσμα δράσης επαγγελματιών υποκινητών και νεαρών μεταναστών. Πίσω στην κανονικότητα.” Οι υπηρεσίες επικοινωνίας βάζουν τα δυνατά τους για να μας πείσουν να συνεχίζουμε την κατανάλωση, όταν με το ζόρι πληρώνουμε νοίκια και φαγητό. Το φίδι δαγκώνει την ουρά του.

Τόνοι πετρελαίου στους ωκεανούς, χιλιάδες πλαστικές σακούλες διακοσμούν τη γη. Το Saint Tropez στον βόρειο πόλο και Fukushima αγάπη μου. Τα ζώα που εξαφανίζονται δείχνουν τον δρόμο στις μελλοντικές γενιές.

Ο καπιταλισμός δημιουργεί υπέροχες ευκαιρίες!

Αυτό το κάλεσμα δεν είναι καμιά βαθιά θεωρητική ανάλυση, ούτε απλά μια ευχή για ανεξέλεγκτες ταραχές. Σε αυτό το κάλεσμα θέλουμε να επικεντρωθούμε στην υπαρξιακή κρίση του καπιταλισμού: Στο πως οι οπαδοί του θέλουν να τον σώσουν· πως οι φασίστες θέλουν (ξανά) να ωφεληθούν απ' την κρίση. Εν' τέλει θέλουμε να συλλογιστούμε πάνω στις παρελθοντικές και τις παρούσες εμπειρίες μας, έτσι ώστε να μπορέσουμε να συνθέσουμε μια ριζοσπαστική απάντηση για την χειραφετημένη κοινωνία που προτάσσουμε.

ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ: ΤΥΦΛΟΤΗΤΑ, ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Ο Νεοφιλελευθερισμός κέρδισε τη μάχη των ιδεών τη δεκαετία του 70, και έπειτα κυριάρχησε πολιτικά στα 80's. Σε ΗΠΑ, Ευρώπη και Νότια Αμερική η ίδια κασέτα αναμασιόταν παντού: Δεν υπάρχει εναλλακτική πέρα από τον καπιταλισμό. Η Σοβιετική Ένωση, ο “αληθινός υπαρκτός σοσιαλισμός” έπεσε και το τέλος της ιστορίας ανακοινωνόταν απ' τους μεγάλους απολογητές του συστήματος: όλη η ανθρωπότητα θα ήταν πια ελεύθερη και καπιταλιστική. Τα κράτη θα μεταμορφωνόντουσαν σε μικροσκοπικές δομές που θα εγγυούνταν την κοινωνική ειρήνη και την ελευθερία του εμπορίου. Σήμερα η δοξασμένη ελεύθερη αγορά μόνο κανονικά δε λειτουργεί. Ακόμα και οι μεγαλύτεροι θαυμαστές της οικονομίας των αγορών στρέφονται προς το “περιττό” κράτος και σπαράζουν ζητώντας βοήθεια, πακέτα διάσωσης και υποστήριξη. Τι

έκπληξη! Μήπως πήγαινε κάτι στραβά με την ιδεολογία τους και τον τρόπο τους να κυβερνούν τον κόσμο;

Θα μας περνούσε απ' το μυαλό ακούγοντας όλους αυτούς τους δημοσιογράφους, διανοούμενους και πολιτικούς που μιλούν για το θάνατο του νεοφιλελευθερισμού, χωρίς να ξεχνάμε και την φωνή των διαδηλώσεων. Από την άλλη μεριά, βλέπουμε πως τα μέτρα ενάντια “στην” κρίση είναι τα ίδια με πριν, αλλά πιο επιθετικά. Κοιτάζτε στην Ελλάδα! Περικοπές στο δημόσιο, επιθέσεις στα κοινωνικά δικαιώματα, ιδιωτικοποιήσεις, καταστολή. Τίποτα καινούργιο. “Όλοι μαζί” είμαστε σε κρίση, οπότε ας συνεχίσουμε “όλοι μαζί” με τον ίδιο τρόπο, αλλά πιο εντατικά. Τρελή λογική. Στην πραγματικότητα, ακόμα και η κυρίαρχη λογική δεν άλλαξε πολύ: πριν ήταν το “δεν υπάρχει εναλλακτική” στον καπιταλισμό, τώρα είναι το “δεν υπάρχει εναλλακτική” στην κρατική παρέμβαση. Πριν έπρεπε να είμαστε ανταγωνιστικοί για να επιτεθούμε στις ξένες οικονομίες, τώρα πρέπει να είμαστε ανταγωνιστικοί για να επιβιώσουμε- Και με την ευκαιρία ποιανού η επιβίωση διακυβεύεται; Η δική μας ή του οικονομικού συστήματος; Μέσα σε αυτό το μπερδεμα, κανείς δε ρωτάει τον σκοπό όλων αυτών των μέτρων λιτότητας. Γιατί “όλοι μαζί” το κάνουμε αυτό; Η αμφισβήτηση του καπιταλισμού είναι επικίνδυνη· θα μπορούσε να αλλάξει πολλά. Τα ΜΜΕ προτιμούν να λένε στους ανθρώπους να κάνουν θυσίες για να επιστρέψει η κανονικότητα, έτσι ώστε να διασφαλιστεί η άνοδος της οικονομίας και οι επενδυτές να μπορούν να παίξουν

Από το Βερολίνο στη Νέα Υόρκη, από την Τυνησία στην Αθήνα, όλα γίνονται δυνατά. Η αλληλεγγύη πρέπει να είναι αντεθνική και συμπαγής. Η παρούσα κατάσταση μας δίνει την ευκαιρία να μιλήσουμε -μεταξύ μας, με άλλους ανθρώπους, με συναδέλφους ή γείτονες. Η ευκαιρία για κουβέντα πάνω στο πως να κάνουμε κριτική στον καπιταλισμό μπορεί να προκύψει παντού. Η εξήγηση παραμένει η ίδια. Οι συγκρούσεις σε τοπικό επίπεδο πρέπει να απλωθούν, έτσι ώστε να μην υπάρχει επιστροφή στην κανονικότητα. Έτσι ώστε οι ιδέες και οι πρακτικές που μας συνδέουν να γίνουν πραγματικοί δεσμοί. Έτσι ώστε να φτάσουμε στην αλλαγή που στοχεύουμε.

Μετά από μια χρονιά εξεγέρσεων, το 2012 προσφέρει μια ευρεία ποικιλία ευκαιριών να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας και να δράσουμε: Μια πρώτη προσπάθεια θα είναι η Ευρωπαϊκή μέρα δράσης ενάντια στον καπιταλισμό στις 31 Μαρτίου. Θα γίνουν δράσεις σε διαφορετικές πόλεις και χώρες, και μια μαζική κινητοποίηση θα λάβει χώρα στην Φρανκφούρτη, την πόλη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, στο “κέντρο του τέρατος” όπως γράφουν Γερμανοί σύντροφοι. Την Πρωτομαγιά άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο θα βγουν στους δρόμους, ενώ από τις 16 Μαΐου στην Φρανκφούρτη ομάδες στην Γερμανία σχεδιάζουν μια πανευρωπαϊκή κινητοποίηση για οργανωθεί ένα μεγάλο μπλοκάρισμα της πόλης και να συνεχίσει να ασκείται πίεση στους διαχειριστές της κρίσης. Πάντως δεν είναι μόνο τα καλεσμένα γεγονότα ή οι “παγκόσμιες μέρες δράσης” που έχουν σημασία. Συνέπεια και επιμονή είναι οι λέξεις! Είτε είναι μια επίθεση στην ΕΚΤ(Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα), η κατάληψη μιας γειτονικής σας οικοδομής ή μια παρέμβαση αντιπληροφόρησης σε ραδιόφωνο, δράσεις μπορούν και θα πρέπει να γίνονται κάθε μέρα -και νύχτα- για να ξεπεράσουμε αυτό το δολοφονικό, εξουσιαστικό σύστημα!

Να περάσουμε από πάνω του όλες-οι μαζί

Διεθνής Αυτόνομη Επιτροπή ενάντια στην καπιταλιστική κανονικότητα

<http://iacommittee.noblogs.org>

το κτήνος και να μπορούμε να μεταδώσουμε αυτή τη γνώση. Προς το παρόν οι διαδικασίες συνδιάλεξης των αγωνιστών στην Ευρώπη είναι ακόμα υπανάπτυκτες: Από τις ριζοσπαστικές ομάδες, κάποιοι έχουν ταξιδέψει στην Ελλάδα ή την Τυνησία για λίγο μαχαλοτουρισμό, μα ελάχιστες ομάδες έχουν πειραματιστεί με πιο οργανωμένες συνεργασίες. Σίγουρα μας λείπουν τα εργαλεία και οι χώροι για να μπορούμε να συντονίζουμε την αντίσταση σε πανευρωπαϊκό επίπεδο και να μεταδώσουμε την ιστορία και τις εμπειρίες μας. Επιπλέον χρειάζεται να βρούμε τις συνδέσεις ανάμεσα στις καπιταλιστικές διεργασίες στην Ευρώπη. Πρέπει να μαζευτούν πληροφορίες για το πώς κρατικοί θεσμοί ή εταιρίες που δρουν διεθνώς, είναι ενεργές σε διαφορετικές χώρες ώστε να διατηρούν την καπιταλιστική τάξη. Το δημόσιο στην Ελλάδα ξεπουλιέται. Ο ΟΤΕ πάει στην γερμανική Telecom η ΕΥΑΘ ιδιωτικοποιείται από τη διεθνή εταιρία Veolia, Το αεροδρόμιο της Αθήνας στην hochtief, το λιμάνι του Πειραιά στην Cosco και οι αυτοκινητόδρομοι, ο σιδηρόδρομος και άλλα θα ακολουθήσουν. Για να μπορούμε να δείχνουμε αλληλεγγύη ή και σε περίπτωση-ας είμαστε φιλόδοξοι- διεθνών εγχειρημάτων, υπάρχουν πάντα στόχοι που είναι πιο ευαίσθητοι και λιγότερο προστατευμένοι απ' τις πρεσβείες. Ας σκεφτούμε "την" κρίση, την καταστολή των μεταναστών, τις οικολογικές καταστροφές και, και, και... . Πολλές δομές και εταιρίες μπορούν να αναφερθούν σε αυτά τα θέματα. Είναι απλά θέμα αρχικά έρευνας ώστε να

ανακαλυφθούν οι δεσμοί σε διαφορετικές χώρες, και έπειτα συντονισμού για να αναλάβουμε δράση. Άσχετα με το αν αυτές οι δράσεις θα έχουν μορφή καταλήψεων, άμεσων δράσεων, αντάρτικου αντιπληροφόρησης ή μπλοκαρισμάτων, οι ιδέες και τα πρότυπα για την αντίσταση μπορούν να είναι πολλά και να ποικίλουν.

Όπως και να 'χει είναι ξεκάθαρο πως αν δεν προσπαθήσουμε να οργανωθούμε με τέτοιο τρόπο, αν δεν εντατικοποιήσουμε τις συνδιαλλαγές μας και δεν αποκτήσουμε μια παγκόσμια οπτική του συστήματος, δε θα μπορέσουμε να αναπτύξουμε δικό μας προγραμματισμό. Θα συνεχίζουμε να περιμένουμε το επόμενο αυθόρμητο κίνημα, με το ρίσκο να περιμένουμε υπερβολικά πολύ επιβεβαιώνοντας τον μύθο του "δεν υπάρχει εναλλακτική" στον καπιταλισμό. Σε αυτούς τους καιρούς λιτότητας και λαϊκών εξεγέρσεων, πρέπει οπωσδήποτε να πάμε τους τρόπους οργάνωσης και δράσης μας σε άλλο επίπεδο.

με εκατομμύρια.

Ούτως ή άλλως η θέση περί "θανάτου του νεοφιλελευθερισμού" πρέπει να αντιμετωπίζεται διαλεκτικά. Όντως, η ιδεολογική βάση του νεοφιλελευθερισμού καταρρέει όταν ακόμα και οι πεπεισμένοι υποστηρικτές του αρχίζουν να αμφιβάλλουν. Το αναμφισβήτητο κύρος της μορφής αυτής και η πίστη πως αυτή είναι που χρειάζεται για να διατηρηθεί το κεφάλαιο σταθερό και ακέραιο, θολώνει ή αμφισβητείται μέσα στην απολυτότητά της. Παρ' όλ' αυτά η από τα πάνω διαχείριση της κρίσης λειτουργεί ακόμα σε νεοφιλελεύθερο πλαίσιο και προσπαθεί να αποτρέψει τους μηχανισμούς της από την αυτοκαταστροφή. Όσο περισσότερο αναγγέλλεται ο θάνατος αυτού του συστήματος, τόσο οξύνονται οι αμυντικές του προσπάθειες, και ξανά άλλο τόσο αναγγέλλεται ο θάνατός του. Πού θα οδηγήσει αυτή η αλυσίδα? Προς το παρόν ο νεοφιλελευθερισμός δεν βρίσκεται σε κάποιο φέρετρο έτοιμος για θάψιμο. Μάλλον μπορούμε να πούμε ότι δίνει την αποφασιστική μάχη για να σώσει την παρούσα καπιταλιστική τάξη πραγμάτων.

Υπάρχει μάλιστα κόσμος που συμμετέχει σε αυτή τη μάχη! Κάποιοι σοσιαλδημοκράτες και πράσινα κόμματα που θέλουν να αλλάξουν το σύστημα,

παρατήρησαν τις μεγάλες οικονομικές αποτυχίες του. Σίγουρα ψήφισαν πακέτα διάσωσης εκατομμυρίων, στοχεύοντας σε έναν καπιταλισμό υπό κρατικό έλεγχο. Κάποιοι απ' αυτούς καλούν σε κρατικοποίηση των τραπεζών και ψαλίδισμα των μισθών των διευθυντών, αιτήματα που υποστηρίζονται και από τα περισσότερα παλιά και νέα κομμουνιστικά κόμματα... Θέλουν μια αλλαγή, είτε αυτή είναι η σοσιαλδημοκρατία, είτε -η πιο πρόσφατη εναλλακτική μόδα- ο πράσινος καπιταλισμός: Μία αλλαγή

που σίγουρα δεν έχει τίποτα να κάνει με την χειραφέτηση. Η πλήρης απασχόληση, ο δέκατος τρίτος μισθός, τα βιολογικά σουπερμάρκετ, η τρέλα με τα ποδήλατα και η αύξηση των κήπων δεν έφεραν ποτέ αυτονομία, ελευθερία και ευτυχία.

Ταυτόχρονα με τους διάφορους

νεοφιλελεύθερους και ρεφορμιστές που παίζουν το μεγάλο τους παιχνίδι, υπάρχουν και άλλοι που προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν την κρίση. Στην Ουγγαρία, φασιστικές ομάδες-φάλαγγες χτίζονται μέσα στον πληθυσμό. Στην Ελλάδα οι δράσεις των νεοναζί (σε συνεργασία με τους μπάτσους) αυξάνονται συνέχεια. Στην Ιταλία ανοίγουν σε διάφορες πόλεις φασιστικά κέντρα, όπως το Casa Pound. Στην Γαλλία στις επόμενες εκλογές μια νέα και πιο εκλεπτυσμένη εκδοχή του "Le

**ΠΡΙΝ ΗΤΑΝ ΤΟ
"ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ
ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ"
ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ,
ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ
"ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ
ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ"
ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ
ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ**

Pen” θα κάνει την επανεμφάνισή της. Οι περίοδοι κρίσης ήταν πάντα ευκαιρίες για τις δεξιές ιδεολογίες να διαδώσουν πιο τολμηρή προπαγάνδα ενάντια στους “ξένους”, που υποτίθεται είναι η πηγή όλων των προβλημάτων. Προπαγάνδα άλλοτε εμφανής με τη μορφή φυλετικής τρέλας, και άλλοτε καλυμμένη με τον μανδύα των “πολιτισμικών” διαφορών. Εκτός από αυτή τη συνηθισμένη ρατσιστική οπτική, οι φασιστικές δυνάμεις διεκδικούν όλο και περισσότερο το σπάσιμο των δεσμών με την Ευρώπη και μια επιστροφή στο παλιό εθνικό Κράτος, σαν οχύρωση του φαντασιακού της λευκής ταυτότητας. Ανάμεσα στο ρεφορμιστικό μακιγιάζ και στην φασιστική πρόκληση, πώς θα μπορούσε να βρεθεί μια ριζοσπαστική απάντηση για την χειραφετημένη κοινωνία στην οποία αποσκοπούμε;

1. ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΠΟΤΥΧΙΑ: ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ “ΑΝΤΙΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ”

Χωρίς καμία αμφιβολία μπορούμε να πούμε πως δεν έχουμε “το” κίνημα που δίνει μια δυνατή απάντηση ή αγώνα ενάντια στην σημερινή κοινωνία. Την τελευταία δεκαετία στον δυτικό κόσμο, το μόνο μεγάλο διεθνές κίνημα που επικεντρώθηκε σε οικονομικά και κοινωνικά θέματα ήταν αυτό της αντιπαγκοσμιοποίησης. Συνέθεσε μια κριτική της νέας τάξης πραγμάτων, απέκτησε μεγάλη δυναμική σε πολλές χώρες, δημιούργησε πλήθος γεγονότων και γέννησε πολλές διαφορετικές οργανώσεις και δίκτυα. Ο κεντρικός κοινός παρονομαστής για τους περισσότερους ανθρώπους αυτού

του κινήματος ήταν η κριτική και η αντίθεση στον νεοφιλελευθερισμό, και η διαμαρτυρία για το χρέος του τρίτου κόσμου ήταν σημαντικός παράγοντας σ’ αυτή την κριτική. Σήμερα το χρέος και η οικονομική κρίση είναι παγκόσμια θέματα, πράγμα που δείχνει πως το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης ήταν, τουλάχιστον εν μέρει, σωστό στις κριτικές και τα συμπεράσματά του.

Αρα πώς γίνεται να μην έχουμε ακούσει νέα γι’ αυτό το κίνημα τα τελευταία τρία χρόνια? Μια εύκολη απάντηση θα ήταν να μιλήσουμε για την καταστολή, που σίγουρα αυξάνεται: βελτίωση των τεχνολογιών ελέγχου, προληπτικές συλλήψεις, Ευρωπαϊκές βάσεις δεδομένων, τεράστιες αστυνομικές επιχειρήσεις... Αλλά το χαρακτηριστικό των δυνατών κινήματων είναι να μην υποχωρούν εύκολα και να αντιστέκονται στην καταστολή. Πιστεύουμε ότι η εξήγηση για την “εξαφάνιση” του κινήματος της αντιπαγκοσμιοποίησης βρίσκεται αλλού: στις μορφές και την οργάνωση, τις στρατηγικές και τις πρακτικές του. Αν τα κοινωνικά φόρουμ σχεδιάστηκαν από “το” κίνημα, όλες οι διαδηλώσεις ήταν αντισύνοδοι -αντιδράσεις στις συνόδους “αυτών που αποφασίζουν”(G8, ΔΝΤ, Ευρωπαϊκή σύνοδος κορυφής). Το κίνημα δεν μπορούσε να υλοποιήσει ένα πρόγραμμα σε πρακτικό επίπεδο και απέτυχε στην οργάνωση διεθνών εκστρατειών που να παλεύουν αποτελεσματικά ενάντια σε αυτό που αποκύριταν. Πιθανόν αυτό να πηγάζει από την ανικανότητά του να δημιουργήσει δεσμούς με υπάρχοντες κοινωνικούς αγώνες. Έπειτα, ο τρόπος οργάνωσης αυτών των

να φοβόμαστε τις ριζοσπαστικές μας θέσεις ενάντια στον καπιταλισμό. Όπως δείχνει το κίνημα Occupy, τα μέτρα λιτότητας θα κάνουν πολλούς ανθρώπους να κριτικάρουν το σύστημα ή και να ξεσηκωθούν ενάντια του. Το χάσμα ανάμεσα στους ριζοσπάστες και σε πολλούς απλούς ανθρώπους, βρίσκεται ίσως περισσότερο στην αντίληψη πως ο καπιταλισμός δεν μπορεί να προσφέρει ελευθερία και ευτυχία και πως αυτά μπορούν να πραγματοποιηθούν με άλλον τρόπο από τον καπιταλιστικό.

Το ζήτημα είναι το πώς θα αναπτύξουμε τις ριζοσπαστικές προοπτικές μας έξω από τους “χώρους” μας. Θα μπορούσαμε να προσπαθήσουμε να χτίσουμε ξανά ένα κόμμα, το “καλό” αυτή τη φορά. Θα μπορούσαμε να πολεμήσουμε ενάντια στο εθνικό κράτος που βρίσκεται πιο κοντά μας σαν στόχος. Θα μπορούσαμε να προσπαθήσουμε να χτίσουμε την πέμπτη διεθνή, μαζεύοντας όλους τους καταπιεσμένους του κόσμου σε μια υπερεθνική δομή. Ή... μπορούμε να σκεφτούμε και να δράσουμε στρατηγικά. Μπορούμε να προσπαθήσουμε να αναπτύξουμε τοπικές και διεθνείς προοπτικές και εκστρατείες. Μπορούμε να δοκιμάσουμε να επεξεργαστούμε σχέδια για μακροπρόθεσμους αγώνες και να οργανώσουμε τα μέσα για να τους πραγματοποιήσουμε. Μπορούμε να μάθουμε από τις εμπειρίες σε άλλες χώρες και από την ιστορία-και μερικές φορές η ιστορία δεν είναι πολύ καιρό

πριν. Δέστε την γενική απεργία στις 12 Φεβρουαρίου (και πολλές άλλες) στην Ελλάδα, το κίνημα No-TAV στην Ιταλία, την πλατεία Ταχρίρ στην Αίγυπτο. Την άμυνα του Ungdomshuset (Youthhouse) στην Δανία και την καμπάνια anti-castor στη Γερμανία. Τα μόνα κοινά στοιχεία σε όλα αυτά τα σχετικά πετυχημένα κινήματα είναι ο ξεγερασιακός τους χαρακτήρας και το γεγονός πως πολλοί διαφορετικοί άνθρωποι ένωσαν τις δυνάμεις τους. Αν ληφθεί αυτό υπόψιν είναι ξεκάθαρο πως ο μόνος τρόπος να καταφέρει ο κόσμος να νικάει είναι να δεχτεί διαφορετικές οπτικές και τρόπους δράσης και να μπορεί να δουλεύει και να βαδίζει πλάι με αυτούς που θα μπορούσε να κριτικάρει. Χρειαζόμαστε τους διαλλακτικούς ανθρώπους όσο αυτοί χρειάζονται εμάς.

Πέρα από ευκαιρίες για στιγμές ξεσηκώματος, ένας σημαντικός στόχος για μας είναι να μπορούμε να δημιουργούμε νέους δεσμούς διεθνούς αλληλεγγύης. Ο καπιταλισμός είναι παντού και τα κέντρα λήψης αποφάσεων μπορούν να είναι χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από το μέρος που επιδρούν. Ακόμα και η “δική σας” κυβέρνηση, αυτή που σας τυραννάει περισσότερο(είτε μιλάμε για πολιτικούς, είτε για τραπεζίτες), πιθανότατα δε βρίσκεται καν στη χώρα σας. Το ευρωπαϊκό θαύμα! Άρα, αν θέλουμε να πολεμήσουμε αποτελεσματικά την κυριαρχία, θα πρέπει να καταλάβουμε πώς λειτουργεί

**ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΑΝΤΑ
ΣΤΟΧΟΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ
ΠΙΟ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΙ
ΚΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ
ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΜΕΝΟΙ
ΑΠ’ ΤΙΣ ΠΡΕΣΒΕΙΕΣ.**

κοινωνικές και προσωπικές εμπειρίες, πολλές συλλογικότητες προτιμούν να επαναλαμβάνουν την ίδια ρουτίνα. Από τη μία αυτό επηρεάζει ακόμα και τον τρόπο που σκεφτόμαστε. Ας κοιτάξουμε όλες αυτές τις αναρχικές εφημερίδες χωρίς καμία ιστορική ή πρακτική σκέψη το “Αυτός ο κόσμος είναι αηδιαστικός και θέλουμε να τον ξεφορτωθούμε” μοιάζει να είναι η μόνη “ανάλυση” που γράφεται από ορισμένους αγωνιστές... Κάπως φτωχό και καταθλιπτικό θα λέγαμε. Από την άλλη, αυτές οι ρουτίνες καλλιεργούν κλειστοφυλία και διαχωρισμούς: Ομάδες που προσπαθούν να δράσουν διαφορετικά, είτε είναι μέσο ανοιχτής πολιτικής με «επίσημο» όνομα είτε δουλεύουν θέτοντας στόχους ή στρατηγικά, απορρίπτονται από τεράστιο κομμάτι του χώρου. Γράψαμε για το νεοφιλελεύθερο δόγμα, αλλά χωρίς να παίρνουμε εδώ θέση για τις παραπάνω ομάδες, παρατηρούμε ότι πολλές πολιτικές ομάδες έχουν το δικό τους δόγμα...

Τελειώνοντας, μπορούμε να πούμε ότι αυτοί οι τρόποι ύπαρξης και σκέψης έχουν σημαντικές επιδράσεις στις δυνατότητές μας. Δεν τολμάμε να εξερευνήσουμε την περιέργειά μας, Δεν τολμάμε να εφευρίσκουμε νέες μορφές και περιεχόμενα, να επινοούμε νέες δράσεις και να χαράζουμε νέες πορείες. Το δίκτυο Indymedia αργοπεθαίνει εδώ και χρόνια, λόγω της ανικανότητάς του να βρει νέους τρόπους ύπαρξης. Στην Ελλάδα χρειαστήκαμε δύο χρόνια για να σκεφτούμε να αντιμετωπίσουμε με σχοινιά την ομάδα Δέλτα. Στο Wendlan χρησιμοποιούμε ακόμα τα ίδια παραδοσιακά ξύλινα οδοφράγματα, ενώ

τα εργαλεία εκσκαφής είναι πολύ πιο αποτελεσματικά για να αντιμετωπιστούν οι μεταφορές της αστυνομίας σε δρόμους δασικών εκτάσεων. Έχετε εκπλαγεί συχνά από τα βιβλία και τα περιοδικά που βρήκατε σε κάποια ευρωπαϊκή κατάληψη; κλπ, κλπ. Έχουμε πολλές εμπειρίες να μοιραστούμε και να μάθουμε άλλα δεν προσπαθούμε να τις χρησιμοποιήσουμε παγκόσμια και να τις διαδώσουμε μέσα και έξω από τους χώρους μας. Για να το κάνουμε πρέπει να κοιτάμε πιο μακριά και να δοκιμάσουμε να προβλέπουμε. Χρειάζεται επίσης να ξεφορτωθούμε κάποιες από τις συνήθειες και τα δόγματα που υπάρχουν στους χώρους μας. Ο καπιταλισμός τρέμει, οι άνθρωποι κινούνται και οι καιροί αποκτούν ενδιαφέρον! Ίσως είναι η κατάλληλη στιγμή για να βγούμε από την απομόνωση και να τρέξουμε μέσα στον κόσμο!

4. ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ!

Είτε μιλάμε για τους αγώνες ενάντια στις σάπιες δικτατορίες του Αραβικού κόσμου, είτε για τους εργατικούς αγώνες στην Κίνα και την Ινδία, την κοινωνική διαμαρτυρία στο Ισραήλ ή την κατάληψη της Wall Street στην Νέα Υόρκη, οι άνθρωποι αυτού του κόσμου σταμάτησαν να βλέπουν το σύστημα σαν κάτι αναμφισβήτητο. Πολλά χάσματα ανοίγουν και πρέπει ακόμα να καλυφθούν. Και όπως βλέπουμε τόσο στην ιστορία όσο και σήμερα, υπάρχουν πολλά διαφορετικά ή και αντικρουόμενα πράγματα που μπορούν να θρέψουν τις επαναστάσεις των λαών.

Στην παρούσα κατάσταση, δεν πρέπει

αντισυνόδων ήταν συγκεντρωτικός ή ιεραρχικός και οι συνελεύσεις δεν ήταν πραγματικά ελεύθερες και ανοικτές παρόλο που αυτοαποκαλούνταν αμεσοδημοκρατικές. Ας σκεφτούμε το block G8 στην Γερμανία ή το Δίκτυο Δράσης Κλιματικής Δικαιοσύνης (Climate Justice Action network) στην Κοπεγχάγη. Συνέβη συχνά κάποιους να αποφασίζουν για όλους για το τι δράσεις έπρεπε να γίνουν και πώς οι κατασκηνώσεις και οι συζητήσεις θα πρέπει να συνεχιστούν. Επακόλουθο αυτού ήταν οι συζητήσεις για το “επιτρεπτό” επίπεδο βίας, η κατάληξη των οποίων ήταν πάντα η απόρριψη ριζοσπαστικών δράσεων. Και αυτή η κατάληξη ήταν που έκανε περιστασιακά κάποιους ανθρώπους να συνεργάζονται με τους μπάτσους για να σταματήσουν τους “ταραξίες”. Υπάρχει καλύτερος τρόπος να καταστρέψει κάποιος την αυτοπεποίθηση και να δημιουργήσει διαχωρισμούς?

2. ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ “ΝΕΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ” : ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΙ OCCUPY

Τον τελευταίο χρόνο, νέα κινήματα έχουν προκύψει. Οι “αγανακτισμένοι” (indignados) απλώθηκαν σε όλη την Ευρώπη παίρνοντας διαφορετική μορφή και χαρακτηριστικά ανάλογα με την χώρα. Αυτά τα κινήματα, που εξελίχθηκαν σε ανεπίσημο μέρος της πολιτικής, κατά

βάση δε σχετίζονται με κόμματα και παραμένουν σχετικά ανοργάνωτα και ετερογενή. Πολιτικά δεν είναι εύκολο να καπελωθούν μιας και παρουσιάζουν αμυντικά αντανάκλαστικά ενάντια στις “ιδεολογίες” και κάθε μορφή ξεκάθαρων αιτημάτων ή εξωτερικών παρεμβάσεων. Παρόλο που προέκυψαν

σε μια αναμφισβήτητα πολιτική κατάσταση και αναγνωρίζονται ως πολιτικά, θέλουν να εγγυηθούν στην ευρεία βάση τους πως είναι “απολίτικα”. Αυτός ο ισχυρισμός και η πρόθεση να είναι ανοικτά στον καθένα μπορούν να οδηγήσουν σε προβληματικές καταστάσεις που πρέπει να

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ ΕΧΟΥΝ ΕΚΚΕΝΩΘΕΙ, ΠΩΣ ΘΑ ΜΠΟΡΕΣΟΥΝ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΦΥΣΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΕ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΜΕΡΗ;

προσέχουμε: Στην Γερμανία κάποιιο θεωρητικοί συνωμοσίας προσπάθησαν να δεισδύσουν στις συνελεύσεις και στην Ελλάδα διάφοροι φασίστες ήρθαν να ανεμίσουν την γαλανόλευκη στην κατάληψη του συντάγματος. Αν εξαιρέσουμε τα παραπάνω είναι γεγονός πως τα κινήματα αυτά συσπείρωσαν πολλούς διαφορετικούς ανθρώπους και κατάφεραν στις περισσότερες χώρες να έχουν μαζικότερες διαδηλώσεις, και σε κάποιες χώρες, όπως στην Ελλάδα, την Ισπανία και την Ιταλία να κάνουν ενδιαφέρουσες άμεσες δράσεις.

Τώρα πια το ενθουσιώδες ξεκίνημα των κινήματων αυτών έχει περάσει και το ερώτημα είναι αν θα κρατήσουν. Η οργάνωσή τους διεξάγεται κυρίως στο internet και στις κατειλημμένες πλατείες.

Τώρα που οι περισσότερες πλατείες έχουν εκκενωθεί, πώς θα μπορέσουν να συνεχίσουν χωρίς φυσική παρουσία σε συγκεκριμένα μέρη; Κόσμος στην Ισπανία και στην Ελλάδα απάντησε σε αυτό το πρόβλημα εξελίσσοντάς το κίνημα με μια δυναμική συνελύσεων γειτονιάς. Μια άλλη εξέλιξη στις ΗΠΑ και την Ισπανία είναι η κατάληψη άδειων σπιτιών και η μετατροπή τους σε ζωντανούς χώρους που χρησιμεύουν και σαν μέρη συνάντησης για την οργάνωση των αγώνων. Αυτές οι δυναμικές, αν και ίσως λιγότερο ορατές από τις καταλήψεις πλατειών, ανοίγουν ένα νέο πεδίο δυνατοτήτων, μπολιάζοντας τις διαδικασίες τους στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων κάνοντας έτσι δυνατές πιο μακροπρόθεσμες διεργασίες. Αυτοί οι χώροι δίνουν την ευκαιρία να αναπτυχθεί μια παγκόσμια κριτική του καπιταλιστικού συστήματος, να δημιουργηθούν επαφές με μή πολιτικοποιημένο κόσμο και να γνωριστούν ριζοσπάστες σύντροφοι. Αυτά είναι που αναζητούμε σε αυτό το κίνημα.

3. ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ!

Τα τελευταία τρία χρόνια, από “την αρχή” της κρίσης, ανακαλύψαμε ορισμένες διαφορές ανάμεσα στα ριζοσπαστικά κινήματα στην Ευρώπη. Στην Ελλάδα υπάρχει ένας οργανωμένος αναρχικός και αντιεξουσιαστικός χώρος, που χτίζεται από τα τέλη του 70. Ο “χώρος” αυτός έχει τα όριά του

αλλά πάντα σχεδόν προσπαθεί να είναι μέρος των κοινωνικών κινήματων. Σε κάποιες χώρες τις βόρειες Ευρώπης όπως στη Γαλλία και το Βέλγιο, βρίσκει κανείς μια απομονωμένη ριζοσπαστική αριστερά, που δρά κυρίως στο σκοτάδι, επικεντρώνοντας σε περιορισμένα και μονόπλευρα εγχειρήματα. Στην Γερμανία επίσης, αν εξαιρέσουμε κάποια μικρή ριζοσπαστική δράση, οι ακτιβιστές έχουν αποτύχει στο να συνδεθούν με τις καταστάσεις σε άλλες χώρες. Κοιτώντας τους ριζοσπαστικούς χώρους και κινήματα στην Ευρώπη,

θεωρούμε αναγκαίο να καταδείξουμε τα όριά τους και να διατυπώσουμε κριτικές. Βλέπουμε τις ελλείψεις μας και είναι πολυάριθμες.

Πρώτιστα όσον αφορά την κατανόηση μας των καταστάσεων σε διαφορετικές χώρες. Τα μέτρα λιτότητας ψηφίστηκαν στην Μ. Βρετανία πριν από 20 χρόνια. Μπορούμε να μάθουμε απ’ αυτό και να καταλάβουμε τι ήταν οι διαμαρτυρίες ενάντια στον Νεοφιλελευθερισμό τη δεκαετία του 80 και γιατί απέτυχαν να σταματήσουν τις μεταρρυθμίσεις της κυβέρνησης. Ένα άλλο παράδειγμα είναι η Ελλάδα. Πολλοί Ευρωπαίοι ακτιβιστές “ονειρεύονται” την ελληνική κατάσταση. Κάποιοι απ’ αυτούς καλούν στην επερχόμενη κοινωνική καταστροφή “Ας οξύνουμε την κρίση”- ώστε να πειραματιστούν με την “αναπόφευκτη” εξέγερση που θα έρθει σαν αντίδραση. Για να απαντήσουμε σε αυτό το χαζό σύνθημα πρέπει να θυμίσουμε πως

η κοινωνική μιζέρια είναι συνεχές χαρακτηριστικό της Ευρώπης τα τελευταία διακόσια χρόνια και αυτό έχει πυροδοτήσει κάποιους ξεσηκωμούς μα και πολλά φασιστικά καθεστώτα. Επίσης οι εξεγερσιακές στιγμές στην Ελλάδα δεν μπορούν να κατανοηθούν χωρίς να μελετηθεί η εξέλιξη της ελληνικής κοινωνίας και του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου από το τέλος της δικτατορίας στα μέσα της δεκαετίας του 70. Σίγουρα μπορούμε να μάθουμε από τις τακτικές σύγκρουσης στην Ελλάδα, αλλά θα πρέπει να μάθουμε και από την μάτσο νοοτροπία και τις -ενίοτε βίαιες- συγκρούσεις που υπάρχουν μέσα στον “χώρο”. Θα μπορούσαμε να φέρουμε πολλά ακόμα παραδείγματα: το κίνημα ενάντια στα πυρηνικά στην Γερμανία και τα 30 χρόνια ιστορίας του, τα κοινωνικά κέντρα στην Ισπανία και την ικανότητά τους να δημιουργούν ισχυρούς δεσμούς με κατοίκους της περιοχής τους... Ενώ παγκόσμια συμβαίνουν πάμπολλα πράγματα που μας αφορούν, δεν μαθαίνουμε και δεν εμπνεόμαστε σχεδόν καθόλου από αυτά.

Αυτό το συμπέρασμα ισχύει σε κάποιο βαθμό και σε τοπικό επίπεδο. Πολλές ομάδες και εγχειρήματα σαρώνονται από εσωτερικά προβλήματα και πολιτικά όρια που έχουν συζητηθεί εκατοντάδες φορές από άλλες ομάδες σε διάφορες εποχές και μέρη. Παρά αυτό το γεγονός σχεδόν όλες οι ομάδες αρχίζουν να αντιμετωπίζουν αυτά τα θέματα απ’ το μηδέν, αγνοώντας τι έχει συζητηθεί, διατυπωθεί ή λειτουργήσει πειραματικά προωτέρω. Οι ομάδες που συγκεντρώνουν κόσμο διαφορετικών γενεών μπορούν να κερδίσουν πολλά

σε χρόνο και ωριμότητα, αλλά πρέπει να αναρωτηθούμε γιατί δεν έχουμε σταθεί ικανοί/ές να δημιουργήσουμε μια ιστορία συλλογικών δυναμικών και ανατρεπτικών εμπειριών ενώ αυτά είναι από τα κύρια θέματα που μας απασχολούν.

Δεν κατέχουμε “την” απάντηση σε αυτήν την ερώτηση αλλά μπορούμε να καταδείξουμε κάποια στοιχεία για να εξηγήσουμε αυτό το σημαντικό όριο από μεριάς μας. Ένα τέτοιο είναι η έλλειψη προοπτικών και φιλοδοξίας σε πολλούς ριζοσπαστικούς κύκλους. Για πολλούς ανθρώπους που συμμετέχουν σε καταλήψεις είναι αρκετό το να εμφανίζονται καμιά φορά σε καμιά αντιφασιστική πορεία ή να οδηγούν ποδήλατο, σαν η αναπαραγωγή του εκάστοτε “χώρου” και των συνηθειών του να είναι αρκετά σαν πολιτικός στόχος. Για να το κάνουμε πιο ξεκάθαρο, τονίζουμε ότι θεωρούμε πολύ σημαντικό να έχουμε πολιτικούς χώρους για να ζούμε, να συζητάμε και να παρτάρουμε, όπως και το να κρατάμε τους δρόμους καθαρούς από φασίστες, αλλά δεν μπορούν αυτά να είναι ο απώτερος στόχος μας στην κοινωνία. Επιπλέον, αυτές οι συνήθειες που αφορούν το πως ζούμε, ντυνόμαστε ή ακόμα και τρώμε, μας περιορίζουν. Είμαστε πάρα πολλοί/ές για να έχουμε επαφές μόνο στους “χώρους” μας και να δρούμε αυστηρά σύμφωνα με τις “ριζοσπαστικές μας αρχές”. Σε πολλές πόλεις αυτή η νοοτροπία της δυνατής ταυτότητας καταστρέφει κάθε δυνατότητα συνεργασίας μεταξύ των ανθρώπων. Αντί να αναζητηθεί μια κοινή κριτική στον καπιταλισμό, βασισμένη στις τοπικές πολιτικές καταστάσεις, τις